

Ovidiu Vitan

RĂU DE SPAȚIU OMUL FĂRĂ NUME

© 2017, Editura PAVCON

© 2017, Ovidiu Vitan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VITAN, OVIDIU

Rău de spațiu ; Omul fără nume/ Ovidiu Vitan. -
București : Pavcon, 2017

ISBN 978-606-8879-20-8

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-20-8

OVIDIU VITAN

Rău de spațiu

Editura PAVCON
București, România, 2017

CUPRINS

Prefață	5
Singurătatea astronautului în țările galaxiei	9
Cutremurare	14
Cu tremurare	24
Cu tremur are	28
Cutremur a re	30
Rău de spațiu	36
Cum s-a făcut de-a rămas teratomul	82
Vecivigeno	101
ETF/ETO SRL ETF/ETO SRL ETF/ETO SRL	102
Vecivigeno	111
Roci seci reci	117
Plaur de aur în apele cerului	123

Aventura noastră neașteptată, a celor doi îndrăgostiți care veneam noaptea de dincolo de munte și am descoperit, coborând alene în lumina Lunii, o minunată construcție rustică, în fața căreia ne-am oprit vrăjiți; lumina era stinsă, dar dinăuntru pâlpâia slab o strălucire care ne invita să trecem pragul; și așa ne-am adăpostit pentru o noapte de odihnă și iubire în căbănuța cochetă de pe Muntele Argilei; am ațâțat focul care ardea stins în șemineu, după care ne-am băgat în pat, încântați de peisajul de basm de dincolo de fereastră.

— Am fost până acum în 77 de țări din toată lumea, spuse încet Romina, dar jur că nu am văzut nicăieri un loc mai frumos ca ăsta.

Deodată însă tresări:

— Stai așa, spuse ea. Parcă aud ceva afară.

— Vreun iepure, probabil. Și nu trebuie să șoptești, nu te aude, pășă-rico, râsei eu.

Am adormit ca niște prunci. Noaptea ne-a învelit în aur de Lună și visam povești când, în crucea nopții, ușa cabanei trosni groaznic, mai să iasă din țâțâni, trezindu-ne îngroziți! Ceva greu, mare și violent se izbise și se proptea în ușă, încercând să intre.

— Simion! Ce ne facem?!

Înainte să-i pot răspunde, ușa a cedat. S-a făcut fărâme sub ochii noștri și încăperea s-a făcut parcă mai mică, strivită de trupul copleșitor al unui urs! Doi metri jumate ridicat în picioare, brațe blănoase cât un om, colți tăioși și galbeni, un răget care ne-a înghețat sângele în vine.

— Nu-mi vine să cred că e adevărat! bâiguia Romina, înspăimântată cum nu fusese niciodată în viața ei.

— Romyna, du-te încet spre baie, i-am șoptit.

Dar Romina nu se mai putea mișca, era paralizată de groază. Ursul însă nu se apropie; poate intra prima dată într-o casă de om. Se lăsă totuși în patru labe și am început să-i simțim și mirosul groaznic. Mârâia, uitându-se la noi, și făcu primul pas. Romina își reveni puțin, atât cât să se retragă spre baie. Îmi dădeam seama că nu mă pot lupta cu fiara și nici nu puteam să fugim de ea. Poate, însă...

Bricheta zbură prin aer și căzu pe covorul gros pe care sticla de whisky încă gâlgăia; flacăra se întinse violent, cuprinzând covorul și, odată cu el, blana ursului, care mugii și mai groaznic și începu să se zbată dărâmând cu zgomot un sfeșnic. Am intrat în baie, am ieșit — mai mult am căzut — amândoi pe geam; pedalam cum nu mai pedalsem vreodată în viața mea, în timp ce bicicleta se năpustea la vale. La un moment dat ne-am oprit și ne-am prăbușit pe iarbă, epuizați. Urletele ursului se opriseră sau poate doar nu se mai auzeau.

— Romyna, liniștește-te, i-am spus Rominei gâfâind. Iubita mea era încă în stare de șoc, tremura și ochii ei erau goi. 128

Inexplicabila deplasare inductivă către arhetipurile de percepție infinită 132

Inexplicabila deplasare inductivă către arhetipurile de percepție infinită (reboot) —

**=|O.^ 150

Teoria relativității 159

Dumnezeu 179

Păi au personajele literare WhatsApp? 184

Sollyllo K7 192

Cutremurare

Onesa râdea din toată inima, în timp ce unchiul Sile povestea, râzând el însuși, cum îi propusese unei țigănci să-i ghicească el în ghioc, iar aceasta declanșase o viitură de înjurături și, pentru a o opri, fusese nevoie de intervenția armată a bulibașei – a se citi parul din gard. De fapt, toți se prăpădeau de râs, iar vărul ei, dolofanul Gică, sprijinit de vitrină, hohotea atât de tare încât geamurile acesteia și bibelourile zornăiau isteric, de parcă râdeau și ele. Mai ciudat, își dădu seama ceva mai târziu Onesa, cu jumătate de gând, începu să fie când Gică se îndepărtă și, totuși, vitrina continua să se miște și să zornăie... De fapt, stai, toată camera se clătina; bibelourile nu râdeau, ci mai curând țipau speriate, așa cum făceau și Onesa și toți din încăperea, îngroziți, în timp ce lumina se stinse brusc și tot apartamentul, cu mobile și oameni, se zgâlțâia în beznă...

— Cutremur!... strigă ea și își dădu seama că se trezise țipând. Când văzu că era la ea acasă, în sat, la curte, se mai liniști puțin.

Tatăl ei apărură în ușă, cu o figură obosită, nedormită.

— Sunt bine, tată... Am visat iar că era cutremur.

Onesa ieși la poartă. Era o dimineață rece și sumbră de început de martie. Îți venea greu să crezi că după nenoro-

cirea de aseară totul era neschimbat aici: câmpia care se contopea în depărtare cu norii, munții calmi de dincolo de sat, fluviul tulbure, uriaș și liniștit, care curgea indiferent.

— Onesa!

Nu se așteptase în niciun caz la vocea asta. Se întoarse – Horia îi zâmbea de peste drum, în fața porții lui. Ce căuta el acasă? Nu era la facultate, în București? Numai el mai lipsea...

Dar, bineînțeles, își dădu seama în aceeași clipă. Se vede că Horia venise acasă din cauza cutremurului. Îi făcu semn din cap, fără să-i zică nimic.

Se pomeni deodată că ar fi vrut să sară și să-l ia la palme, să-l lovească cu pumnii, ca să se mai liniștească. Firește, nu putea. Și sub nicio formă în fața porții, unde-i putea vedea toată lumea.

— Ce faci? o întrebă Horia, ajuns lângă poarta lor.

— Nu știu.

— Toți suntem puțin confuzi, îi zâmbi el.

Zâmbetul ăla al lui nesuferit!

— Am dormit cam târziu...

— Măcar ai dormit.

— Vorba vine somn... Am adormit spre dimineață și, cum adormeam, visam iar... și mă trezeam... și tot așa.

— S-a simțit așa rău aici?

— Am fost în oraș, la bloc... Parcă și acum, aici, în curte, simt cum se mișcă...

— Te cred. Sărut mâna, tanti Lenuța! strigă el deodată către mama fetei. Voiam să vă întreb dacă o lăsați pe Onesa la o plimbare cu barca!

Respect pentru oameni și cărți

— Ce barcă visezi?! protestă Onesa revenind la starea inițială.

— Sigur, Horia, o să-i facă bine...

— Nu merg nicăieri, mamă! strigă Onesa.

— O să-ți facă bine să plutești puțin pe râu. Hai, fă o plimbare cu Horia.

— Dunărea e furioasă, făcu Onesa o ultimă încercare.

— Nu mai furioasă ca tine, râse mama ei. Aveți grijă!

Horia vâslea cu siguranță, în timp ce barca își făcea loc discret printre valurile mici. Era pe porțiunea liniștită, unde nu trebuia să se lupte cu râul. Onesa își dădu seama că, deși îl știa pe Horia de-o viață, parcă prima imagine pe care o avea în minte despre el îl înfățișa vâslind, cu brațele puternice trăgând la rame atât de tare încât parcă împingea toată Dunărea spre mare. „Prostii de puștoaică îndrăgostită!” își spuse ea, scuturând capul pentru a goni gândul.

— Țânțari? întrebă el râzând.

— Unde ai mai văzut tu țânțari în martie?!

— Tu parcă ai văzut unul...

— Da, și l-am gonit. Gonesc tot ce mă enervează.

— Și ce te enervează acum cel mai rău?

Onesa zâmbi și își feri privirea, uitându-se spre Dunăre.

— Nu știi ce idei îți faci tu, îi spuse fata continuând să nu se uite spre el.

— Nu sunt idei, Onesa. Pentru că nu vin din cap. Vin de mai jos.

Fata se întoarse brusc spre el, cu ochii măriți.

— Nu, stai, râse Horia. Am vrut să zic... de aici.

— Adică ce vrei să insinuezi? Că ai inimă?

— Onesa...

— Ascultă, a fost o sărutare și atâta tot! îi aruncă ea. O greșală, care fii sigur că n-o să se mai repete!

— Ah, dar știi foarte bine că n-o să se mai repete.

Fata îl privi cu multă îndoială, dar, spera ea că pe ascuns, și curioasă. Barca se opri, începuse să iasă puțin soarele, iar un șlep venea molcom din amonte. Adică cum să nu se mai repete?...

— Și deci ai fost ieri la Cernavoda, îi spuse Horia.

— Din toate zilele, tocmai ieri a trebuit să mergem acolo, la etajul 4!

— Dar știi că-ți plăcea să mergi la Cernavoda...

— Îmi plăcea, ridică ea din umeri.

— Se pare că nu e mereu la fel.

— Adică ce vrei să zici?

— Nici sărutul ăla n-o să se mai repete. Următorul o să fie altfel! spuse el zâmbind și privind-o cu mult curaj în ochi. Onesa luă apă din fluviu și-l stropi, ceea ce păru să-l amuze nespus.

— Încurajator, opină Horia. Dacă nu-ți plăcea sărutul ăla, făceam cunoștință nu cu o mână de apă, ci cu toată Dunărea!

— Măi, măi, ce deștept ești tu! Te-ai șmecherit rău la București!

— Să știi că e frumos Bucureștiul și mi-am făcut prieteni... dar m-aș simți mai bine dacă ai fi și tu acolo.

Onesa chiar roși de-a binelea. De rușine, de bucurie, de nervi? Nici ei nu îi era foarte limpede și mai mult acest lucru o înfurie.

— Horia, trebuie să înțelegi un lucru. Nu aș veni cu tine la București, la ne-București, la Honolulu, pe altă planetă, că tot îți plac ție planetele, n-aș veni nicăieri și n-aș fi prietena ta... nici dac-ai fi singurul om de pe pământ! Ba nu, mint, aș veni dac-ai fi singurul om de pe pământ!

Tânărul continua să fie amuzat și reîncepu să vâslească, aparent fără mare efort.

— Ești și mai frumoasă atunci când ești furioasă, îi aruncă el, și ești de-a dreptul superbă când faci afirmații hazardate.

— De fapt, ce ai tu cu mine? izbucni ea. Tu o să rămâi la București, o să te faci fizician, o să citești cu planete și extraterestri și alte bazaconii care nu există. Eu o să rămân aici, în sat, toată viața. Mie îmi place aici. Poate lucrez pământul, poate mă fac învățătoare, cine știe? Și crezi că nu știu că mamei îi place de tine? Păi daaa, mă și vede cu tine la braț pe uliță, ia uite, Oana s-a măritat cu Horia, mândria satului, student la București, sportiv, la naiba, chiar și scriitor științifico-fantastic! Deși, dacă-i spun că m-ai sărutat atunci, cred că te fugărește cu furca prin toată Capidava!

Horia o ascultase cu mult interes, râzând în hohote, dar nu încetase să vâslească în tot timpul ăsta.

— Înțelegi, domnu' astronaut? Eu, cu tine, împreună? Abia asta e ceva științifico-fantastic!

— Permite-mi să te contrazic, spuse el și barca se opri în noroi. Horia legă parâma de o cracă ieșită din apă, sări sprinten din barcă și făcu câțiva pași, prin noroi, până ajunse pe iarbă.

— Ce îți imaginezi că faci?! îl întrebă ea uimită.

— Ai zis că ai fi prietena mea dac-aș fi ultimul om de pe pământ! Ei bine, draga mea Onesa, uite-mă, sunt singurul om de pe pământ!

— Ce?!

— Vezi insulița asta?

— Normal, o știi de când eram mică, cum să n-o văd?

— În jur e apă. Aici e pământ. Și sigur nu mai e nimeni pe insulă acum. Așadar, sunt singurul om de pe pământ! Ce faci în situația asta?!

Onesa se făcuse roșie ca focul la față și, mai mult ca să-i dovedească faptul că nu era impresionată, sări și ea din barcă și urcă pe mica insulă pustie, acoperită cu o pădurice deasă, aflată chiar vizavi de satul lor.

— Vin și eu, mai mult ca să văd ce prostii mai poți avea în cap. Așa se cuceresc fetele la București? îi ceru ea socoteală.

— N-am de unde să știu. Mie îmi plăci tu și numai tu. Și dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Ai afirmat adineauri că planetele și extraterestrii nu există.

— Horia, prostiile alea științifico-fantastice sunt bune pentru copiii de zece ani. Asta e lumea noastră, nu mai există altă lume!

— Nu există? Și atunci de ce arheologii scormonesc ruinele cetății?

— Păi, cetatea Capidava a existat.

— Da. Acum două mii de ani. Îți dai seama că o navă spațială ar putea ajunge la extraterestri, dacă ei există, dar la cetatea aia de acum două mii de ani nu mai poate

Respect pentru oameni și cărți

ajunge nimeni? Cetatea aia, care a existat aici, e o altă lume. Cine zice că nu există și altfel de alte lumi?

Fata izbucni în râs și se așeză pe o buturugă. Șlepul trecea prin dreptul insulei și marinarii le făcură semn cu mâna.

— Or exista, făcu Onesa o concesie. Dar cui îi pasă? Viața noastră e aici. Nu e nimic științifico-fantastic în asta.

— Adevărat. Dar dacă există lumi paralele? Ai auzit vorbindu-se despre asta?

— Da, sigur, ieri, în timp ce mulgeam vaca, am dezbătut problema cu mam'mare!

— Fii atentă, în univers există o infinitate de lumi ca a noastră – dar nu chiar exact ca a noastră. Lumile astea stau una lângă alta, ca... nu știu... ca niște cărți într-o bibliotecă. Da! Exact așa. Carte lângă carte, aparent același titlu, în nenumărate exemplare. Dar fiecare volum diferă cu o singură literă de cel dinainte. Acum, imaginează-ți că sunt zeci de cărți pe raft, sute de rafturi, mii de...

— Hei, ajutor! strigă deodată Onesa către marinarii de pe șlep. Am aici un nebun!

— Oamenii ăia nu te aud, Onesa, poți să strigi cât vrei. Pe Dunăre nu te aude nimeni când strigi.

— Ooo, o fi o altă lume!

— Nu e altă lume, e o navă care călătorește între lumi. Insula asta e o lume, satul nostru e o lume, Bucureștiul e o cu totul altă lume. Dar între lumile astea poți ajunge ușor; între lumile paralele, nu știu.

— Hm, probabil că personajele din cărți, dacă tot stau lipite cărțile, pot trece dintr-un volum în altul, spuse fata. Sau măcar pot vedea în lumile de lângă ele.

— Bravo! Ai stofă de sefistă!

— Asta nu sunt convinsă că e de bine!...

Băiatul râse, rupse o nuia, cu care începu să șfichiuiască aerul, și continuă:

— Hai să-ți mai spun un lucru interesant. Mecanica cuantică se referă la particulele subatomice, iar acolo lucrurile se întâmplă altfel decât la nivelul nostru. Uite, șlepul ăla a fost în amonte, apoi a fost lângă insulă, acum e în aval și peste un sfert de oră va fi după cotul Dunării. Sunt poziții diferite și șlepul nu poate fi decât într-o singură poziție o dată. Ei bine, particulele subatomice se comportă diferit de obiectele din lumea noastră; e ca și cum ele ar fi în mai multe poziții deodată, așa-numita superpoziție. Ca și cum șlepul ar fi, în același timp, și în aval, și în amonte.

— Stai să văd dacă am înțeles, domnu' fizician-amorez. Poate voi fi prietena ta, poate nu voi fi prietena ta, poate chiar ne vom căsători! Iartă-mă că râd, dar e foarte caraghioasă ideea!... Așa. Deci, în mecanica cuantică sunt și în același timp nu sunt prietena ta, așa e?

— Ai înțeles perfect! Dar lucrurile, să știi, merg și mai departe. Nu doar că ești și nu ești prietena mea în același timp, dar fiecare posibilitate se produce – însă în lumi paralele. Într-o carte din alea din bibliotecă suntem împreună, în alta nu; în lumea asta eu vin după tine, în alta tu alergi după mine, iar într-o a treia nici nu ne cunoaștem, în timp ce poate în alta suntem frate și soră! În tot cazul, însă, nu poți fi în două cărți simultan. Și chiar dacă la nivel de raft suntem și nu suntem împreună (în super-

poziție), când citești, nu poți citi decât o singură carte deodată. Este așa-numita colapsare a funcției de undă: neobservate, variantele coexistă simultan în superpoziție, dar când cineva face o observație, fiecare posibilitate se produce în altă variantă, altă lume. Practic, poți spune că atâta timp cât nimeni nu citește cartea, toate variantele sunt posibile. Când cineva deschide și citește cartea, una dintre variante se materializează.

— Deci, undeva, într-o lume paralelă, o să-ți spun da?

— Cu siguranță. Iar eu am impresia, și îți zic ca student la fizică, am impresia că asta e lumea aia! Ce zici?

— Dragă Horia, o să-ți răspund.

Onesa îi zâmbea, roșie în obraji, iar Horia aștepta un răspuns care, însă, întârzia. Se opri din sfichiuit cu nuiua și o îndoi în formă de cerc, apoi o eliberă din nou. În cele din urmă, fata vorbi:

— Am un răspuns cuantic pentru tine. Da... și nu!

— Nu se poate, râse el. Dacă menții incertitudinea, înseamnă că rămânem doar observatori.

— Ai înțeles perfect! izbucni Onesa în râs și sări de pe buturugă, fugind către barcă. Horia rupse nuiua și o aruncă, dându-și seama că tocmai căzuse în propria-i capcană. Poftim, dă-i unei femei mecanica cuantică – și în loc să dezlege misterele microcosmosului, îți va da cu ea în cap!

— Pun pariu că știi la ce te gândești, continuă fata, așezându-se în barcă. Să o duc la mal? Să nu o duc la mal?... Hai, colapsează odată funcția de undă!

Horia vâslea puțin abătut, deși încerca să pară liniștit și chiar schiță un zâmbet semiconvingător, care însă dispăru destul de rapid în timp ce se apropiau de mal.

— Nu mai fi îmbufnat, îi aruncă fata. M-am simțit bine și am mai uitat de cutremur. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Dar nu există decât o singură lume. Asta! Nu există alte lumi, înțelegi? Nu te mai gândești la ele, pentru că îți pierzi timpul pe care îl ai în lumea asta.

Horia legă barca și dădu să-i spună ceva, dar Onesa o luă la fugă spre casă. Când ajunse lângă poartă, se întoarse spre el și-i mai strigă o dată:

— Nu există alte lumi!